

Pytania prejudycjalne

„Czy art. 29 dyrektywy 92/50/WE⁽¹⁾ przewidując siedem przypadków wykluczenia z udziału w zamówieniach na usługi, określa wyczerpującą listę przypadków wykluczenia, stojąc zatem na przeszkodzie temu, by w art. 10 ust. 1a ustawy nr 109/94 (obecnie zastąpionym art. 34 ostatni akapit dekretu ustawodawczego nr 136/06) wprowadzono zakaz wspólnego uczestnictwa w przetargu przedsiębiorstw, które łączy stosunek kontroli?”

⁽¹⁾ Dz.U. L 209, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-539/07)

(2008/C 37/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Montaguti i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie umożliwiając w przypadku wszystkich wywołań jednego europejskiego numeru alarmowego „112” udostępnienia, w stopniu technicznie możliwym, władzom odpowiedzialnym za podjęcie działań w nagłych wypadkach informacji o miejscu, z którego został on wywołany, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 26 ust. 3 dyrektywy 2002/22/WE⁽¹⁾,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2002/22/WE upłynął w dniu 24 lipca 2003 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, str. 51).

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-540/07)

(2008/C 37/24)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Ryal i A. Aresu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy system opodatkowania obciążający dywidendy wypłacane przez spółki z siedzibą w innych państwach członkowskich i państwach członkach Europejskiego Obszaru Gospodarczego w większym stopniu niż system obowiązujący w zakresie dywidend krajowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 56 WE i art. 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym dotyczącego swobodnego przepływu kapitału między państwami członkowskimi oraz między państwami członkami tego porozumienia, oraz zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 31 tego porozumienia dotyczącego swobody działalności gospodarczej w państwach członkach tego porozumienia;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja odnosi się do włoskiego ustawodawstwa obowiązującego w tej dziedzinie, które ma również charakter konwencyjny i które poddaje wypłatę dywidend spółkom, które nie są włoskie (to znaczy dywidend wychodzących) opodatkowaniu wyraźnie mniej korzystnemu niż opodatkowanie wypłaty dywidend na rzecz spółek włoskich (to znaczy dywidend krajowych).

Zdaniem Komisji Europejskiej ustawodawstwo takie — do którego reformy rząd włoski się przygotowuje — wydaje się być sprzeczne z zasadą swobodnego przepływu kapitału, jako że ma ono negatywny skutek dla zysków i decyzji inwestycyjnych niebędących rezydentami wspólników spółek włoskich, czyniąc jednocześnie gromadzenie kapitału za granicą trudniejszym dla tych włoskich spółek. Należy zatem stwierdzić oczywiste naruszenie art. 56 WE, który zakazuje wszelkich ograniczeń swobodnego przepływu kapitału między państwami członkowskimi oraz art. 40 porozumienia o EOG, który w analogiczny sposób ustanawia tę samą swobodę między państwami członkami tego porozumienia.

Ponadto zdaniem Komisji Europejskiej ustawodawstwo takie może również być sprzeczne ze swobodą działalności gospodarczej uregulowaną w art. 31 porozumienia o EOG, jako że może być również stosowane do udziałów kontrolnych we włoskich spółkach spółek z siedzibami w państwach członkach tego porozumienia, do których nie ma zastosowania zharmonizowany system podatkowy dyrektywy 90/435/EWG⁽¹⁾.

Podczas postępowania w przedmiocie uchybienia Komisja Europejska miała możliwość zbadania argumentów Republiki Włoskiej podniesionych celem uzasadnienia tego ustawodawstwa, która oceniała, że nie mogły one prowadzić do tego celu. Jednak rząd włoski zgłosił wolę zreformowania tego ustawodawstwa celem uczynienia go zgodnym z prawem wspólnotowym: skarga, która została wniesiona, może zdaniem Komisji, przyspieszyć ten proces reformowania.

(¹) Dz.U. L 225 z 20 sierpnia 1990 r. str. 6.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 20 września 2007 r. w sprawie T-461/04, Imagination Technologies Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 30 listopada 2007 r. przez Imagination Technologies Ltd

(Sprawa C-542/07 P)

(2008/C 37/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Imagination Technologies Ltd (przedstawiciel: M. Edenborough, Barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania w sprawie skargi przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołujący się twierdzi, że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 2396075, dotyczące znaku słownego PURE DIGITAL („zgłoszenie”), nie narusza ani art. 7 ust. 1 lit. b) ani

art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94, jako że znak ten nabył charakter odróżniający od czasu zgłoszenia go do rejestracji. Jego zdaniem Sąd Pierwszej Instancji dokonał nieprawidłowej wykładni stosownych przepisów prawnych. Powinien był on stwierdzić w szczególności, że używanie znaku po zgłoszeniu go do rejestracji ma znaczenie dla oceny charakteru odróżniającego nabytego w drodze używania.

Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie zatem oddalił skargę. Odwołujący się domaga się w związku z tym uwzględnienia niniejszego odwołania i uchylenia zaskarżonego wyroku. Odwołujący się domaga się także zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-543/07)

(2008/C 37/26)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: M. Van Beek, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE (¹) z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Komisja Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.